

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. május 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN ÉNÓKKAL JÁRT

Énekek: 164; 299

Alapige: 1Móz 5,24a

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel köszönjük Neked, hogy most is igaz ennek az éneknek az első sora, hogy „itt vagyunk, Te szent igéd hallására”. Lehet, hogy nem itt a templomban vagyunk együtt, hanem otthonainkban, lehet, hogy a határon túl Marokkóban vagy Los Angelesben, egy kis faluban vagy valamelyik nagyvárosban hallgatja valaki az istentiszteletet és részese annak, de köszönjük, hogy mindannyian itt lehetünk úgy, mint ott Kornéliusz házában, amikor azt mondja az ige, hogy mindannyian ott voltak, hogy meghallgassák azt, amit az Úr az ő követére bízott. Köszönjük, hogy együtt lehetünk a te szent igéd hallására, mert a te igédet nemcsak itt a templomban, hanem tekintettel a körülményekre, otthonainkban is lehet hallani. Kérünk Téged, hogy valóban a Te igédet hallgassuk, Urunk, ne emberi bölcselkedés hitető beszédét, hanem az evangélium drága üzenetét!

Megvalljuk, Urunk, valóban kérnünk kellett, hogy nyisd meg fülünk, szívünk és szánk! Ha Te nem nyitod meg a füleinket, szívünket, szánkat, akkor nem jut el hozzánk az evangélium. Ha Szentlelked nem tesz késszé az ige befogadására, akkor mi magunktól nem tudjuk befogadni, és ha nem munkálsz szívünkben azt a készséget, hogy az ige üzenetét hallva éljünk neked, a te dicsőségedre, akkor magunktól erre is képtelenek vagyunk. Köszönjük, hogy mindezt te készítetted el: megváltásunkat, elhívásunkat, megszentelődésünket, hogy azokban a jócselekedetekben járhatunk a te kegyelmedből, amelyeket te készítetted számunkra.

Kérünk, Urunk, légy közöttünk, áldj meg minket alázattal, csendességgel, bűnbánattal és legfőképpen szomjúsággal! Hadd legyünk boldog igére, az igazságra szomjazók, mert a Te igéd igazság!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Mózes 1. könyve 5. fejezetének a 24. verséből, ahol ez található: „... *Énókh Istennel járt.*”

Nemrégén olvastuk a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint ezt az ígét Énókról, aki Noé dédnagyapja volt. Nem sokat tudunk róla a Bibliából, de ami a leglényegesebb, azt leírták, mégpedig, hogy Istennel járt. Így maradt ő meg azok emlékezetében, akik továbbadták, és akik később leírták a történeteket. Most azt gondoljátok bizonytalansággal, hogy Énókról fogok beszélni, hogy Énók Istennel járt. Az ige alapján sokkal inkább szeretnék arról az Istenről beszélni, akivel Énók járt. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének az 5. verse így hangzik: „Hit által vitetett fel Énókh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.” Éppen ezért, ez az ige tulajdonképpen nem is arról beszél nekünk elsősorban, hogy Énók Istennel járt, hanem arról, hogy *Isten járt Énókkal.*

Nézzük meg, hogy mit mond Isten ígéje arról az emberről, aki Isten előtt kedvet talált, vagyis kegyelmet kapott, mert Énók életének nem az a legnagyobb ajándéka, hogy Istennel járt, hanem, hogy bizonyosságot nyert afelől, hogy kegyelmet kapott, hogy kedves volt Istennek! Nem Énók szegődött Isten mellé, hanem először Isten szegődött Énók mellé. Nem arról van szó, hogy Énók vállalta Istent, hanem arról, hogy Isten vállalta őt. Ez a történet nem csak azért fontos nekünk, hogy járj te is úgy, mint Énók, járj az Úrral, hanem ez a történet azért is fontos nekünk, mert arra ösztönöz, hogy ismerd meg azt az Urat, akivel érdemes járni! Aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, akiben nincs változás vagy változásnak árnyéka! Isten aki Énókon könyörült, az az Isten ebben a kegyelmes lehajlásban, ebben a könyörületes szeretetben vállalt engem, és vállalt téged és sokakat minden ágazatból, népből, nyelvből és nemzetből.

A Mózes 1. könyve 4. fejezetének az utolsó verse úgy hangzott, hogy „Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét”, de ez a vers nekem még szebb, mert itt arról van szó, hogy Isten elkezdett könyörölni az elveszett emberen. Megmutatta az ő szabadítását, megmutatta az ő kegyelmét, kijelentette önmagát, ahogy később az apostol mondja a levélben: abban mutatta meg Isten a hozzánk való kegyelmét, a hozzánk való szeretetét, hogy elküldte Fiát ebbe a világba.

Hogy Énók Istennel járt, azt jelenti, hogy itt kezdte Isten kimutatni azt, hogy lehet vele járni. Hogy ahhoz az emberhez, aki az Édenkertben Istentől elfordult, őt megtagadta, szavára nem hallgatott, benne nem hitt, az az Isten lehajol, és ebben a kegyelmes, aláhajló szeretetben magához tudja ölelni az embert. A Tituszhoz írt levélben olvassuk, amikor az apostol felujjong, hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme” – így jelent meg Énóknak is az Isten kegyelme, bűnbocsánata, és ebben az ígében kell azt meglátnunk, hogy Isten a bűnbe esett embervilágról tényleg nem mondott le! Énók Istennel járt, mert Isten megengedte, hogy vele járjon.

Fiatalkoromban, ha két fiatal szerette egymást, akkor azt mondták rájuk, hogy együtt járnak. Talán ma máshogy mondják. Ilyen együtt járás Énók Istennel való járása, és Isten Énókkal való járása, mert ott van a szeretetkapcsolat közöttük.

Ha megnézzük a Szentírásban a nemzetségtáblázatot, ő élt a legkevesebbet azok közül, akik őt megelőzték vagy követték! Ő csak fele vagy harmadannyi időt

élt, mint a többiek, akikről azt olvassuk, hogy élt 860 esztendő vagy 930 esztendő. Énókról azt olvassuk, hogy 365 esztendő élt, és mégis úgy maradt fenn az ő emléke, hogy Énók Istennel járt.

Először tehát hadd beszéljek arról, hogy Isten milyen bizonyságokat akar adni nekünk az ő igéjén keresztül, hogy az ő szeretetét és kegyelmét hogyan mutatta meg, és hogyan mutatta ki! A Zsidókhoz írt levélben azt olvassuk: Isten kegyelmébe fogadta; Isten előtt kedvet talált; „bizonyágot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek.” Énók bizonyos volt afelől, hogy neki van bűnbocsánata. Énók szívében már ott volt az az ige, amit ugyan később írtak le, hogy „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétjét”. Az ő Istennel való járása, hite és reménysége tehát egy istenismeretből fakadt. Olyan Istenünk van, aki megbocsátja a bűnt; mert meggyőződésem, hogy nem lehet valakinek Istennel járni, míg valaki fel nem ismeri Istenben az ő kegyelmes Urát, az ő dicsőséges Megváltóját! Míg valaki fel nem ismeri azt a szeretetet, amely Krisztusban aláhajolt! Míg valaki nem tud arról, hogy van helyettes áldozat, hogy van engesztelés, és míg valaki nem tud arról, hogy Isten előtt kegyelmet lehet találni!

Emlékeztek, amikor Máriának szintén ezt mondja az angyal, hogy „örülj kegyelembe fogadott”, mert Mária is kegyelmet talált Istennél, és erre ő azt mondja: „legyen nekem a te beszéded szerint”! Vagyis, nem arról van szó, hogy Énók vagy Mária, vagy Pál apostol vagy Péter, az első keresztyének, a hitben elhunytak, a mi hitvalló eleink odaadták magukat az Úrnak, hanem arról, hogy az Úr adta magát érettük. Pál apostol nem azért ujjong, hogy „testvérek, milyen nagyszerű, hogy az első gyülekezetek hívői, ti, adtátok magatokat az Úrnak, hogy az Úrral járjatok, hanem: áldott az Isten, aki adta magát a mi bűneinkért, hogy kimentsen e jelenvaló gonosz világból!”

Énók efelől volt bizonyos, mert bizonyágot nyert afelől, hogy kedves volt Istennél. Erről kellett neki tudnia, hogy az az Isten, aki adta magát, ebben mutatta ki az ő szeretetét. Ez a bizonyág nekünk ma is, ma élő embereknek, és ezért lehet, hogy valaki az Úrral jár, mert megismeri és felismeri, hogy Isten kimutatta az irántam való szeretetét. Ami a Golgotán történt, ami ott nagypénteken történt valamikor, hogy Jézus Krisztus azt mondta, hogy elvégeztetett, ez az én számomra Isten kegyelmének a jele, az ő dicsőséges aláhajlása és irántam kimutatott irgalma. Arról beszél először nekünk, hogy Isten kimutatta az Ő szeretetét.

Másodszor, mit mutat ki Isten Énók történetén keresztül? Isten kimutatja a halál feletti hatalmát az ember számára, hogy az általa szentségben és igazságban teremtett ember életéhez nem tartozott hozzá kikerülhetetlenül a halál. Nem igaz az, amit ma képviselnek, és amit ma tanítanak, hogy a halál az élet része! A Biblia azt mondja, hogy a halál a bűn következménye, és nem volt az élet része. Úgy teremtette Isten az embert, ahogy Énók történetén keresztül bemutatja, hogy egyszer csak felvitetünk őhöz, mint Énók: egyszer csak eltűnt, és hiába keresték, már többé nem találták. Isten bemutatja itt nekünk, hogy Ő így gondolta, az általa teremtett ember egyszer majd a földi lét után, mindenféle öregedés, betegség nélkül, mindenféle ápolási osztály kihagyásával, egyszer csak őhöz megy. Felviszi magához egy másik létmódba, az örök élet csodájába.

Isten kimutatja Énók történetében a halál feletti hatalmát, de hadd mondjam nektek, hogy nem is itt látszik igazán Istennek a halál feletti hatalma és ereje, hanem Jézus Krisztus feltámadásában! Jézus Krisztus feltámadása arról beszél nekünk, – akik nem így fogunk járni nagy valószínűség szerint, mint Énók, hogy egyszer csak felvitetünk –, hanem az az Isten, aki megengedte, hogy az ő Fia szenvedjen, meghaljon, és feltámasztotta őt a halálból, arról beszél neked és nekem, testvérem, hogy nekünk erre a mennyei létmódra csak hit által van lehetőségünk. Az az egyetlen esélyünk, hogyha hiszünk; ha igaz lesz az igének ez a felszólítása, és erre a szívünkben adott válasz, hogy „higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözlösz!” Sehol nem mondja később az ige: bízz abban, hogy majd úgy jársz, mint Énók, nem látsz halált, hanem egyszer csak elragadtatsz, egyszer csak felvitetesz!

Tudjuk, hogy Jézus visszajövelekor lesznek ilyenek, amikor Jézus Krisztus visszajön, és mi, akik élünk – mondja Pál apostol – elragadtatunk. De akik addig meghalnak, vagy meghalunk, tudjuk, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból és meghódította ama félelmek királyát! Ezért Jézus azt mondja a János evangéliuma 11. fejezetében, hogy „aki hisz énbennem, ha meghal is él”. Jézus nem azt mondta, hogy ezt kérjétek, ezért imádkozzatok, hogy úgy járjatok, mint Énók, hanem azt mondta: „higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem” (Jn 14,1), mert tudta az Úr Jézus Krisztus, hogy volt egy Énók, volt egy Illés, de Ő elszenvedte a halált, és az elmúlhatatlan életet hozta világosságra! Nekünk nincs más esélyünk, csak az, hogy „E rohanó, boldog árba Elmerülök és hiszek”! Arról beszél tehát nekünk, hogy hinni Jézusban! Ezért van Énók a hithősök sorában, mert Énók hit által vitetett fel, és Énók sem kerülhette meg a hitet.

Harmadszor, mit mutat meg Isten? Azt, hogy mit veszítettünk a vele való kapcsolat megszakadásakor; a vele való kapcsolat elvesztésében mit veszített az ember. Isten bemutatja Énók történetén keresztül, hogy Énók felvitetett, felvitte magához: látjátok, mit veszítettetek a velem való kapcsolat megszakadásában, megtörésében, a tőlem való elhajlásban? Ó, ha a ma embere ezt komolyan venné, és tudná, hogy mit veszített az Édennel; hogy mit veszített akkor, amikor kikerültünk a Paradicsomból; hogy mit veszített Isten nélkül! Nem lett volna betegség, nem lett volna könny, nem lett volna gyász, nem lett volna fájdalom – ahogy a Jelenések könyvében olvassuk. Mennyi mindent veszítettünk! Nem lett volna kiszolgáltatottság, nem lett volna elgyengülés, nem lett volna fájdalom!

Egy nagyon komoly hitben járó testvérünk mondta, amit gondolom, hogy sokan átéreznek, és sokan képviselnek: tudod, nem a haláltól félek, hanem az odavezető úttól! Énóknak nem volt fájdalmas „odavezető út”. Éppen ezért akarja Isten helyreállítani ezt a közösséget, ezt a kapcsolatot, hogy nekünk, vesztes embereknek, akik annyi mindent elvesztettünk, minden jót megnyerjünk Jézusban. Erről beszél János apostol, hogy: ezt hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, ahogy nekünk közösségünk van az Atyával! És János apostol, amikor ezt leírja idős korában a Szentlélek által, azért írja le, mert élénk akarja tárni, hogy az ige hirdetésén keresztül, a bennünk hitet munkáló Szentlélek ajándéka-képpen áll helyre Istennel a közösség és a kapcsolat. A bűnös ember csak arról tud beszámolni, hogy mit veszített, a hívő ember, akinél helyreáll a kapcsolat Istennel, pedig csak arról, hogy mit nyert. Csak arról tud beszélni, hogy „örök nye-

reség nekem ő”; hogy „minden a tiétek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig az Istené”. Testvérem, rájöttél-e már, hogy mit vesztettél?

Ha valaki úgy hallgatja ezt az igehirdetést, hogy még nem az Úré, még nincs kapcsolata Istennel, még nem jár az Istennel, és az a legnagyobb baj, hogy még Isten sem jár vele, akkor az most tudja meg: nézd meg a veszteségeidet, mit vesztettél! Mint amikor valaki egyszer elmondta nekem: semmim se maradt! Elvesztettem a családomat a bűn következtében, elvesztettem a munkámat, az egészséget. Semmim nem maradt. Az Istennel való kapcsolatban, az Úrral való járás csodájában pedig azt mondhatjuk el, hogy „mindent megnyertem, mert olyan gazdag Atyám van, aki Jézus Krisztussal együtt, hogyan adna mindent nekem”, ahogy a Róma 8,32-ben olvassuk!

Negyedszer, ez az ige arról beszél, hogy kimutatja Isten azt, hogy mit nyerhetünk a vele való kapcsolatban. „Hit által vitetett fel Énókh” – mondja a Zsidókhoz írt levél olyan komolyan, hogy „ne lásson halált... mert az Isten felvitte őt.” Ahogy Énóknak, úgy nekünk is azt mondja az ige, hogy hit által vehetjük át Istennek Krisztusban adott minden ajándékát. Mit nyerhetünk? Jézus Krisztus az elmentele előtt beszélt a tanítványainak arról, hogy hova megy. Jézus Krisztus elmondta, hogy van egy atyai hajlék, egy örök otthon, és azt mondta: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” Mit nyerhetsz? Egyik énekünkben így énekeljük, hogy „Mégis gazdag úr maradtam: Isten és a menny enyém!” Mert így gondolkodik a hívó ember: mit kapott Krisztusban! Mit adott Isten? Van mennyei hajlék!

Az előző gyülekezetünkben összeállítottam egy úgynevezett „temetési énekeskönyvet” azért, mert a temetéseken nagyon sokat énekelünk, és a testvérek három énekeskönyvet hoztak magukkal, aztán ott nem lehetett állva, hol innen, hol onnan kikeresni az éneket. Ezért összeállítottam egy úgynevezett temetési énekeskönyvet csak temetési lelki énekekkel, hallelujákkal, hozsannákkal, dicséretekkel, és azt kértem, hogy ennek a temetési énekeskönyvnek a borítójára tegyék rá a ravatalozónk fényképét és az oda vezető utat, amely egy kis út, két fasor között. Az legyen a címe az énekeskönyvnek, hogy „Utunk Atyánkhoz érkezik”! Ezzel ki akartam fejezni azt, hogy ez a látszat, hogy ott a ravatalozó, és oda visz az út, de az, amit egy lelki ének mond, hogy „Utunk Atyánkhoz érkezik, Ki tudja, tán már holnap”, annak az első sora legyen a címe az énekeskönyvnek, mert mi valljuk azt, hogy utunk Atyánkhoz érkezik! És Énók története erről szól, hogy ő megérkezett a mennyei hajlékba. Utunk Atyánkhoz érkezik, nem a temetőbe megyünk! Nem egy rideg sírkő alatt fekszünk, hanem mi oda készülünk, az odafelvalókkal igyekszünk törődni, ahol Krisztus van, Istennek a jobbján. Tehát, ez a történet arról az Istenről beszél, aki Jézus Krisztus által egy mennyei hajlékot készített nekünk. Ő mondta: „elmegyek, hogy helyet készítsek nektek”.

Még a Zsidókhoz írt levél 11.fejezetéből hadd emeljek ki egy olyan mondatot, amire kevésbé szoktunk figyelni! „Mert felvitetése előtt bizonyágot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek”. Tehát, Énók történetének nem az a csodája, hogy őt Isten felvitte, hogy mi történt azután, miután felvitetett, hanem az, hogy mi történt **előtte**! Felvitetése előtt bizonyágot nyert a felől, hogy az Isten kegyelmes hozzá!

Vagyis, a kegyelem felől a halálunk előtt kell meggyőződnünk! Énók története is ezt mutatja, hogy még felvitetése előtt meggyőződött erről. Ez a fontos testvé-

rek! Sok ember azt hiszi, hogy örök sorsa majd a halála után dől el, majd ott derül ki, hogy merre tovább: jobbra vagy balra. Pedig Jézus Krisztus az igében kijelentette, hogy neki van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani. Akkor hogyan lehetne földi életünk után bűnbocsánat? Lehet ott imádkozni akármennyit érte, „halál után nincs alkalom bűneimet megsíratnom”! Vagyis, a bűnt elrendezni nem lehet, csak a halálunk előtt! Ez a sürgető az ember számára, testvérem, mert nem tudod, hogy mikor fogsz meghalni! Nem tudod, hogy mikor dobban utolsót a szíved!

Énók története megmutatja, hogy az Istennel való járás mit jelentett neki. Azt a teljes bizonyosságot, hogy Isten kegyelemmel fordult felé, és ez azért fontos, mert ezt hit nélkül nem lehet! A hit, a mi drága kincsünk, ezt jelenti: meg vagyok győződve róla, egészen bizonyos vagyok afelől, hogy bűneim megbocsátattak az Ő nevéért. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy Jézus Krisztus drága érdeméért az Atya nekem nem rója fel a bűneimet, mert azt már megbüntette nagypénteken, a Golgotán. Énóknak erről kellett tudnia, és ezt egészen bizonyosan hitte! Hogy ő Istennel járt, az azért történt, mert úgy gondolta, hogy akkor ő az egész életét ennek az Istennek szenteli, hogy az *egész élete válasz lesz erre a kegyelemre.*

Hogy Énók Istennel járt, azt is jelenti, amit most itt nem ír le az ige, de következik belőle: hogy *kikkel nem járt* Énók! A Bibliából megtudhatjuk, hogy milyen volt az ő kora: A 4. fejezetben olvasunk Lámeokról, aki megöli azt, aki őt megüti, és azt mondja: hetvenhétyszeres a bosszú Lámekéért. Egy olyan korban élt Énók, amely korban az ember Isten haragját vonta magára, jogos ítéletét érdemelte ki, és el is pusztított a világ az özönvíz által. A Júdás levele azért fontos nekünk, mert abból is kapunk egy bepillantást Isten Szentlelke által, hogy Énók életében mit jelentett az, hogy Istennel járt. Ezt olvassuk a Júdás 14-ben: „Ezekről is prófétált pedig Énókh, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé, eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelenségöknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, a melyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. Ezek zúgolódók, panaszkodók, a magok kívánságai szerint járók; szájak kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók.”

Amikor azt olvassuk, hogy Énók Istennel járt, akkor azt látjuk, hogy neki *csak egy út volt járható.* Az ő számára nem maradt más lehetőség, csak ezzel a kegyelmes Istennel járni. Neki csak egy világ létezett, a mennyei. Ő, testvéreim, mennyi önmegtagadást jelenthetett ez! Mennyi elkülönülést jelenthetett ez! Mennyi diszkriminációt jelenthetett ez! Nem tudjuk, de sejtjük. Mennyi meg nem alkuvás, mennyi cselekvés, mennyi szenvedés lehetett az osztályrésze! Mennyi gúny érhetette őt azok részéről, akik meg nem Istennel jártak, hanem a maguk kívánságai szerint, szemük látásában, gonosz szívük vágyaiban! Énók mégis megmaradt, mert Istennel járt! Nem azt olvassuk, hogy „Istennel is járt Énók”, hanem azt, hogy „Istennel járt”, mert ez is nagyon nagy veszély, amikor sokan Istennel is akarnak járni, de nem egyértelműen, nem egyszívűen, hanem kétfelé sántikálva! Ismerjük ezt Józsué korából, vagy Illés korából, amikor a nép megpróbált Istennel is járni. Énókról nem azt olvassuk, hogy Istennel is járt, hanem azt, hogy ő csak Istennel járt.

Vegyük komolyan, hogy nincs olyan kor, amelyben nem lehet Istennel járni, amelyben nem lehet tisztának lenni, amelyben nem lehet becsületesnek lenni!

Ismeritek Sundar Singh énekét: „Ha nincs is társam itt, én követem mégis Őt.” Jaj, de sokan azért nem járnak az Úrral, mert nem vállalják fel, hogy „egyedül vagyok”! „Miért mindig én szóljak?” „Miért mindig engem szóljanak le?” – és inkább hallgatunk. Lót csak gyötörte az ő igaz lelkét. De Énók meg Istennel járt. Éppen ezért, hogy Istennel járt, és ezt írja le róla a Júdás levele, hogy ezekről is prófétált pedig Énók, arról az Istenről, aki megítéli a bűnt és feddőzék mindazok ellen, akik istentelenek, és istentelenségüknek minden cselekedetét kérdőre vonja. Énok azért járt és úgy járt Istennel, hogy nevében eljárta, ő képviselte ezt az Istent, az ő Urát az ő nemzetségében.

Testvérek, tanuljuk meg a mai igéből: a hozzánk való kegyelemért, hálából, egész életünket szenteljünk oda, és már e jelenvaló világban, amelyik higgyétek el, ugyanolyan, mint Énók kora, vagy Noé kora, vagy Lót kora, vagy Jézus Krisztus kora, e jelenvaló gonosz világban őt képviseljük, és az ő dicsőségére igyekezzünk élni!

Hadd beszéljek végül arról, hogy azt nem lehet látni, kinek milyen hite van! Sokan abba burkolóznak, akik velünk beszélnek, hogy nem tudjuk mi, nekik mekkora hitük van! Nem is arról beszél itt az ige, hogy Énóknak mekkora hite volt, hanem arról, hogy Istennel járt. Vagyis, nem arról beszél az ige, ami Énók életében láthatatlan, hanem arról, ami életében látható volt. Jézus Krisztus nem a fát szemléli, hogy vajon milyen egészséges a fa, hanem azt keresi, hogy hol vannak a gyümölcssei! Énok egész életét látva azt mondják, hogy Istennel járt. Hadd mondjam el a testvéreknek, hogy három héttel ezelőtt kaptam egy gyászjelentést egy kedves szolgáló asszonytestvérünk hazameneteléről, akit ifjúságomtól fogva ismertem. Amikor elolvastam a gyászjelentést, szomorú szívvel és kicsit könnyes szemmel, akkor azt mondtam: Uram, nem tudom, hogy milyen helyek lesznek a mennyben; én nagyon fogok örülni, ha nekem egy „összecsukható pótszéket” beteszél, de ez az asszonytestvérünk a díszpáholyban lesz helye, egészen bizonyos! Így éreztem, és így látom ma is, mert az ő egész életén látszott, hogy Istennel járt.

Legyen egyértelmű a mi hitből fakadó életünk! Legyen ilyen egyértelmű az, hogy így vagyunk meggyőződve a kegyelemről, amely Krisztusban bennünket megtalált, hogy az Istennel járunk! Ez az asszonytestvérünk járhatott volna a gondokkal, a bajokkal, a megélhetés küzdelmével, a szomorúsággal, a csalódottsággal, de ő az Úrral járt. Nem szószékről hirdette az igét, de az egész élete igehirdetés volt.

Hadd fejezzem be ezzel: akik felismertük, hogy Isten kegyelme Jézusban talált ránk, és már életünkben bizonyosságot nyertünk afelől, ahogy itt az igében olvasuk, hogy mi kedvesek vagyunk Istennek, hogy kegyelmet gyakorolt velünk a mi Urunk, akkor járjunk Vele! Szegődjünk a nyomába! Kövessük Őt mindenben át! Vállaljuk Őt minden körülmények között, és éljünk úgy, mint csillagok a világban! Éljünk úgy, mint bárányok a farkasok között, mert csak így tudjuk képviselni a megöletett Bárányt, ki a bűnt mind elvette a vére árán! Hogy ezt jegyezzék fel rólunk testvéreim; milyen nagyszerű lenne, ha ezt látná a környezetünk, hogy az én apám, az én anyám, az én nagyapám vagy nagymamám, az én feleségem vagy férjem, vagy az én gyermekem Istennel jár! Sok minden volt az életében: voltak bukáások, voltak nehézségek, voltak hullámvölgyek, voltak kételkedések; volt olyan, mint Tamás életében, hogy „nem hiszem, hacsak nem bocsátom ujjamat az oldalába”, de Istennel járt! Énókról ezt jegyezték fel, Mózes így írta le, és így maradt

ISTEN ÉNÓKKAL JÁRT

---

fent nemzedékről-nemzedékre, évtizedeken vagy századokon keresztül. Így írták le, és így hirdettetett most nektek, hogy Énók Istennel járt.

Adja az Úr, hogy Jézussal járd utadat, megfogva a kezét egészen addig, míg be nem visz abba a mennyei hajlékba, ahol ott van Énók is! Mi nem az Énókkal való találkozást várjuk, hanem a megöletett Báránnyal, Jézus Krisztussal való dicsőséges találkozást! Ígéretünk van arra nézve, hogy „látják az ő orcáját, és énekelik a Bárány énekét”. Járj az Úrral, mert akkor is megéri – mondta valaki –, ha nem lenne örök élet! Ha csak ez a kis nyomorult, földi életünk lenne, még akkor is megérné az Úrral járni! De így, hogy van örök élet, van üdvbizonyosság, van mennyei hajlék, van jövő, van reménység, és van feltámadás, hogyne érné meg az Úrral járni! Nem is azért tesszük, mert megéri, hanem azért, mert hálás a szívünk annak az Istennek, akinek viszont megérte odaadni az ő egyszülött Fiát a kínra és a halálra, hogy előtted megnyissa a mennyek ajtaját!

Hit által lehet megragadni, ezért hittel kapaszkodj Jézus Krisztusba, a mi örökkévaló Urunkba!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Istenünk, igédet, és áldunk, hogy benne olyan gazdagon jelented ki, hogy ki vagy Te. Köszönjük, hogy Énók felvitetése előtt meggyőződött a kegyelemről. Nincs más üdvözítő hit, csak az a hit, amely a kegyelemről van meggyőződve; amely a Jézus Krisztusban való váltságot ismeri; amely a Golgotára tud nézni. Engedd, hogy veled járjunk, Urunk! Ne azzal foglalkozzunk, hogy ki nem jár veled, hanem az boldogítson bennünket, hogy mi veled járhatunk! Engedd, hogy a te követeid, bizonyágtévőid lehessünk, akik hirdetjük, hogy a Szabadító elközelgetett!

Ámen.

299. ének

1. Jézus hív, bár zúg, morajlik Életünk vad tengere;
Halk hívása tisztán hallik: „Jer, kövess, ó, jöjj ide!”
2. Vedd a példát Andrástól, ki Hallva hívó szózatot,
Hálóját se vonszolá ki: Érte mindent elhagyott.
3. Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragad, hogy el ne ess,
Mert kísért öntelt világod: Jöjj, engem jobban szeress!
4. Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.
5. Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé szívemet,
Hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyermeked!